

the 1990s, the number of people in the world who are under 15 years of age is expected to increase from 1.1 billion to 1.5 billion (United Nations 1998).

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly in the past few decades. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decrease in the number of children who are dying from preventable diseases.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are being born is increasing. This is due to a number of factors, including a decrease in the number of children who are being aborted, and an increase in the number of children who are being born to women who are younger than in the past.

There are a number of challenges that are associated with the increasing number of children in the world. One of the main challenges is that there are not enough resources to care for all of the children. This is particularly true in developing countries, where there is a lack of access to education, healthcare, and other basic services.

Another challenge is that there are not enough jobs for all of the children. This is particularly true in developing countries, where there is a high level of unemployment. This means that many children are forced to work to support their families, which can have a negative impact on their health and education.

There are a number of ways that we can address these challenges. One way is to increase the number of resources that are available to care for children. This can be done by increasing government spending on education, healthcare, and other social services.

Another way is to increase the number of jobs that are available for children. This can be done by creating more opportunities for children to work in a safe and healthy environment. This can be done by providing training and education to children, and by creating more jobs in the private sector.

There are a number of other ways that we can address these challenges. For example, we can provide more support to women who are young mothers, and we can provide more support to children who are living in poverty. These are all important steps that we can take to ensure that all children have the opportunity to live a healthy and happy life.

The number of children in the world is increasing, and this is a challenge that we must address. There are a number of ways that we can address this challenge, and it is important that we take action now to ensure that all children have the opportunity to live a healthy and happy life.

There are a number of ways that we can address these challenges. One way is to increase the number of resources that are available to care for children. This can be done by increasing government spending on education, healthcare, and other social services.

Another way is to increase the number of jobs that are available for children. This can be done by creating more opportunities for children to work in a safe and healthy environment. This can be done by providing training and education to children, and by creating more jobs in the private sector.

There are a number of other ways that we can address these challenges. For example, we can provide more support to women who are young mothers, and we can provide more support to children who are living in poverty. These are all important steps that we can take to ensure that all children have the opportunity to live a healthy and happy life.

ETHEM BARAN • Köhne

ETHEM BARAN 1962'de Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1983'te Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi ve Planlama Bölümünden mezun oldu. Çeşitli dergilerde öykü, deneme ve eleştiri yazıları yayımlandı. İlk öykü kitabı *Sonrası Ayrılık* 1991'de çıktı. Onu 1994'te yayımlanan *Kurutulmuş Gül Mevsimi* izledi. *Dönüştürücü Yolculuklar Kitabı* (2005 Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Unuttuğum Bütün Akşamlar* (2005), *Bozkırın Uzak Bahçeleri* (2006), *Evlrimiz Poyraza Bakar* (2009), *Bulut Bulut Üstüne* (2011), *Zira* (2015), *Döngel Dünya* (2020 Sait Faik Hikâye Armağanı), *Güzelliğini Gördükçe Ağlayasım Geliyor* (2021) adlı öykü kitapları ile *Yarım* (2008), *Emanet Gölgeler Defteri* (2013) ve *Köhne* (2024) adlı romanları vardır.

İletişim Yayınları 3394 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 605

ISBN-13: 978-975-05-3618-2

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK Seda Mit

KAPAK FOTOĞRAFI Ayşegül Alp, CC0 -

“Abandoned Old Stone House Facade”, pexels.com

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ETHEM BARAN

Köhne

Birinci Bölüm

1

Feramuz'un ilk ölümüydü bu.

İlk kez ölenlerin başına gelen onun da başına geldi ve sevdiği kadınları hatırladı.

İlkinde, üst üste yığılı yün yatak ve yorganların arkasında Şadiye'nin açtığı boşluğa saklanmış annesini düşünürken, odadaki karıncalara ve kırçıl tüylerinden patilerine, oradan da yattığı yerdeki yırtık çul kilime uyku akıtan kediye bakıyordu. Geceleri gökyüzünün hışırtısı duyuluyordu. Ay seğırtip pencerenin karşısına geliyordu. Sonra kızın yemenisinin açıkta bıraktığı boynuna gömüyordu kafasını. Daha önce hiçbir yerde rastlamadığı o kokuyu içine çekiyordu. Bu koku, yeni yeşile durmuş firiklerin çocuksu, dövenin altında çitirdayan buğday saplarının sarışın, bahçedeki elmaların diri, aygın baygın tozlanan iğdelerin sarhoş, derin bir uykudan çıkıp gelmişçesine insanı uyuşturan cevizlerin serin kokusunu unutturan bir kokuydu. Artık başka hiçbir koku

bunun yerini alamayacak, buna benzemeyecekti. Başka hiçbir yer Feramuz'un yuvası olamazdı. Onun yeri belliydi bundan sonra.

İkincisinde, sokağın ortasında, toprak yolu ikiye bölen koca akasyanın çaprazına bakkal dükkânını açtığında, karşıdaki evin perde gerisinden onu izleyen nişanlı kız, bakkala her gidişinde Feramuz'dan bir parçayı alıp dönüyordu evine. Bu, bazen Feramuz'un sesi, bazen cıncık gibi parlayan mavi gözleri, bazen de çapkın gülümsemesi oluyordu. Kimi zaman kızın güzelliğini öven bir cümlesi, kimi zaman da Feramuz'un belli etmeden yaptığı hafif bir temas kızla birlikte gidiyordu eve; Feramuz'dan getirdiği ne varsa hepsini rüyalarına sarıp sarmalıyor, yeni hayallerin peşine düşüyordu bu nişanlı kız. Feramuz ise Şadiye'nin kokusunu arıyordu her kadında.

Üçüncüsünde, "Güzelliğinin hakkını veremiyordur kocan," diyerek sarıldığı kadının bakışlarından anlamıştı onun aklından geçenleri. "Bir bakışta bilirim," demişti. Dükkâna şeker almaya gelen kadını, "Senden tatlı şeker mi olur," dedikten sonra şeker çuvalının arkasına, karanlığın derinleştiği köşeye sürüklemişti.

Sonra diğerleri... Kopuk kopuk, zihninde pek netlik kazanamayan, çarçabuk silinmiş hatıralar...

Ama Selver... İlle de o...

Çocukluğunun zor, dolambaçlı yollarından işlediği oylar, işlengiler, nakışlarla çıkmaya çalışan Selver'i gözüne kestirmişti çoktan. Kızın acemiliği, merakı ve hevesi vardı, onun da aradığı o doyumsuz koku... Kız da Feramuz'a onun ona baktığı gibi baktı; ondan aldıklarını bakışlarına yansıttı, işveli konuşmalarına ekledi, dükkâna gittiğinde lafı uzattı, körpeliğini ve güzelliğini Feramuz'a ılık ılık akıttı.

Daha ilk ölümünde, yıllardır korktuğu, köşe bucak kaçtığı ölümün nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Ölüm böyle bir

şeymiş... Kendinden büyük ya da küçük onca insanı toprağa vermiş, sen daha ölmüyor musun diyenlere, hepinizi o kadar çok seviyorum ki, benim için üzülmenize, ağlamanıza dayanamam; siz merak etmeyin, hepinizi tek tek gömmeden hiçbir yere gitmiyorum, diye takılmıştı yıllarca. Şimdi arkasından neler söyleyeceklerini tahmin edebiliyordu: Adamı işte böyle gömerler, diyeceklerdi muhtemelen. O, toprağın altına henüz girmişken, cenaze evinde, bir yandan peynirli pidelerle çaylarını mideye indirip bir yandan sigaralarını tütürürken, yaşadığı kadar yaşadı, diyeceklerdi. Ardından da okkalı bir küfür...

Uykusuz gecelerinin ölümün kapısında sonlanmasını istiyordu; uyandığı yerin ölüm olmasını... Kaç uykuluk ömrünün kaldığını hesaplamaya çalışsa da işin içinden çıkamıyor, kendine bile anlatamadıklarını ölüme nasıl anlatacağını bilememenin sıkıntısıyla kıvranıyordu.

İlk kez öldüğünü anladığında, daha hiçbir kadından helallik almadığını düşündü. Sırayla gitmeliydi: İlk helallığı Şadiye'den almalıydı; ne de olsa koynuna girdiği ilk kadındı o. Şadiye ölmüş müydü? Ya Azize? Kumru? Reyhan? Hanife? Neredeydiler şimdi? Ne fark ederdi; yattığı yerde, ölümle yaşam arasında dolaşıp duruyordu ve her iki dünyaya da gidip gelmesi onun için son derece kolaydı nasıl olsa.

Rahmetli karısı Semiha'nın sözleri mih gibi aklına çakılı kalmışken diğer kadınlardan hangi yüzle, ne isteyecekti?

Kapısında beklediği ölümden işte bu yüzden çok korkuyordu.

Ama yıllar sonra Selver'i karşısında görünce öldü Feramuz.

Onun ilk ölümüydü bu.